

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2023

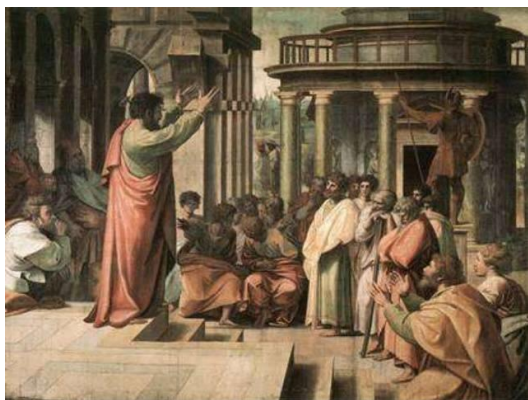
«ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ»

*Ανθίμου ιερομάρτυρος, Θεοκτίστου οσίου,
Χαρίτωνος μάρτυρος, Πολλυδώρου νεομάρτυ-
ρος. Ανακομιδή λειψάνου αγίου Νεκταρίου
Πενταπόλεως*

έτος 16^ο Τεύχος 716

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Α' Κορ. 16,13-24) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«Ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, ήτω ανάθεμα, μαράν αθά». (Α' Κορ.16,22).

Το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, ύστερα από ενδελεχή μελέτη, το χωρίζω σε δυο σπουδαία και άκρως διακριτά μέρη. Το πρώτο μέρος αφορά τις προτροπές του Αποστόλου Παύλου και το δεύτερο μέρος αφορά την οφειλόμενη αγάπη μας προς τον Κύριο Ιησού Χριστό.

Στον πρώτο στίχο του Αποστολικού αναγνώσματος ο Παύλος μας απευθύνει τέσσερις προτροπές, που απευθύνονται προς τους χριστιανούς όλων των εποχών και για όλους εμάς τους πιστούς του 21^ο αιώνα: «**Γρηγορείτε, στήκετε εν πίστει, ανδρίζεσθε, κραταιούσθε**» (Α' Κορ.16,13). Η **πρώτη** προτροπή του Παύλου αφορά στην **εγρήγορση**, που πρέπει να διακρίνει κάθε χριστιανό. Συχνά ο πνευματικός μας αγώνας, ως πόλεμος και καθώς στον πόλεμο κανένας στρατιώτης δε μπορεί να κοιμάται, αλλά να έχει τις αισθήσεις του τεταμένες, για να αντιμετωπίσει άμεσα την

προσβολή του εχθρού. **Εγρήγορση** συνέστησε και ο Χριστός στους μαθητές του λίγο προ του πάθους Του, γιατί η εγρήγορση είναι αυτή που προστατεύει τον αγωνιστή για να μην πέσει σε πειρασμό: **«Γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθετε εις πειρασμόν»** ήταν η προτροπή του Χριστού και ακριβώς αυτή επαναλαμβάνει με το δικό του τρόπο σήμερα ο Απόστολος Παύλος και προς όλους εμάς. **Η δεύτερη προτροπή:** **«στήκετε εν τη πίστει»**, να είστε δηλαδή σταθεροί στην πίστη. Η σταθερότητα αυτή έχει διπλό νόημα. Διότι κατ' αρχήν είναι χρέος μας να παραμένουμε σταθεροί στην πίστη και να μην παρεκκλίνουμε από αυτή, αλλά ούτε και να την αλλοιώνουμε, γιατί όταν αγωνιζόμαστε μέσα στο πλαίσιο της πίστης, μπορούμε να κερδίσουμε το βραβείο του αγώνα μας, όπως τονίζει ο ίδιος ο Παύλος, κανένας δε στεφανώνεται **« εάν μη νομίμως αθλή»**. **Η Τρίτη προτροπή:** **« ανδρίζεσθε»**. Να αγωνίζεστε, δηλαδή, με θάρρος και ανδρεία, δύο στοιχεία, που είναι απαραίτητα για να ανταπεξέλθουμε στον πνευματικό αγώνα μας. Το θάρρος και η ανδρεία, που μας προτρέπει ο Παύλος να έχουμε, δεν προέρχονται ούτε από την αυτοπεποίθηση, ούτε από εγωισμό, ούτε από εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας. Το θάρρος και η ανδρεία που οφείλει να δείχνει ο πιστός στον πνευματικό αγώνα είναι αποτέλεσμα της πίστης του, ότι ο αγώνας που αγωνίζεται, είναι αγώνας καλός, είναι αγώνας, στον οποίο αγωνίζεται ακολουθώντας την εντολή του Θεού. Είναι αγώνας που γίνεται για τη Χάρη του Χριστού.

Το θάρρος και η ανδρεία, που πρέπει να δείχνουμε, αποδεικνύουν την πίστη και την εμπιστοσύνη μας στο Θεό, ο οποίος, σύμφωνα με την υπόσχεσή Του δε θα μάς αφήσει ποτέ να πειρασθούμε περισσότερο από όσο μπορούμε, αλλά θα δώσει **« συν πειρασμώ και την έκβασιν αυτού»**. **Η τέταρτη προτροπή** του Παύλου, είναι αδελφοί μου, το **«κραταιούσθε»**. Μάς προτρέπει δηλαδή να έχουμε δύναμη. Και τη δύναμη την αντλεί ο χριστιανός, που αγωνίζεται, από την Εκκλησία. Την αντλεί από τη συμμετοχή του στα μυστήριά της, την αντλεί από την προσευχή. Και την έχει απόλυτη ανάγκη αυτή τη δύναμη, γιατί ο αγώνας που κάνει ο πιστός, δεν είναι αγώνας μιας ή δυο ημερών, είναι ισόβιος αγώνας, γι' αυτό χρειάζεται και δύναμη και αντοχή και υπομονή. Την έχουμε, όμως ανάγκη και για έναν ακόμη λόγο, γιατί ο αγώνας μας δεν είναι αγώνας με ανθρώπους, αλλά αγώνας πνευματικός, αγώνας προς τον κοσμοκράτορα του σκότους, το Σατανά. Και προκειμένου να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις αυτού

του αγώνα, έχουμε την ανάγκη από τη δύναμη του Θεού. Η δύναμη όμως του Θεού δε μάς απαλλάσσει από το καθήκον να προσπαθούμε να αγωνιζόμαστε με όλες τις δυνάμεις. Να προσπαθούμε ακολουθώντας τις προτροπές του Αποστόλου Παύλου: **«γρηγορείτε, στήκετε εν τη πίστει, ανδρίζεσθε, κραταιούσθε»** (Α΄Κορ.16,13). Να αγωνιζόμαστε όπως μάς προτρέπει ο Παύλος, για να φτάσουμε στο τέλος του αγώνα με τη βοήθεια του Θεού, νικητές και θριαμβευτές.

Το δεύτερο μέρος της ανάλυσης του σημερινού Αποστολικού αναγνώσματος θα το αφιερώσω σε μια άλλη φοβερή προτροπή του Αποστόλου Παύλου: **«Ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, ήτω ανάθεμα»** (Α΄Κορ.16,22). Φοβερός λόγος, αλλά αληθινός. Όποιος δεν αγαπά το Θεό, συγκεκριμένα όποιος δεν αγαπά τον Ιησού Χριστό, το σαρκωμένο Θεό, αυτός είναι **ανάθεμα**, αυτός είναι ξεκομμένος από τη ζωή και τη σωτηρία, αυτός είναι καταδικασμένος για την αιώνια κόλαση! Πώς, λοιπόν, να μη φοβίζει ο Παύλος τους ανθρώπους, που δεν αγαπούν το Χριστό; Η αγάπη του τον υποχρεώνει να τους φοβίζει. Όποιος δεν αγαπά το Χριστό, είναι ικανός να διαπράξει το μεγαλύτερο κακό. Φοβίζει ο Παύλος εκείνους που δεν αγαπούν το Χριστό, διότι είναι επιρρεπείς στη διάπραξη οποιασδήποτε αμαρτίας και ατιμίας. **«Ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, ήτω ανάθεμα»**. Γιατί μιλάει τόσο αυστηρά ο Παύλος; Μήπως άραγε δεν έχει πολλή αγάπη; Μήπως είναι άνθρωπος των άκρων; Μήπως γι' αυτό παρουσιάζει το Χριστό μπαμπούλα, ενώ ο Κύριος είναι αγάπη; Ασφαλώς όχι. Αν κάποιος επιστήμονας κάνει την πρόβλεψη, ότι η γη ξεφεύγοντας από την τροχιά της θα πέσει στο χάος, σημαίνει ότι δεν έχει αγάπη; Όχι την πραγματικότητα διατυπώνει. Έτσι και ο Παύλος την πραγματικότητα λέγει. Η αγάπη στο Χριστό είναι τροχιά, γύρω από την οποία περιστρέφεται η ζωή μας. Αγάπη, λοιπόν, φανερώνει ο Παύλος, όταν μάς λέγει, ότι όποιος δεν αγαπά το Χριστό είναι αναθεματισμένος. Γι' αυτό άλλωστε μετά τον τρομερό λόγο εκφράζει και προσφέρει την αγάπη του: **«Η αγάπη μου μετά πάντων υμών εν Χριστώ Ιησού»** (Α΄Κορ.6,24). Από αγάπη εντοπίζει την πραγματικότητα και η πραγματικότητα είναι το ανάθεμα. Ότι για το κλαρί να ξεκοπεί από τον κορμό του δέντρου, ό,τι για το χέρι να αποκοπεί από το σώμα, ό,τι για το μάτι να ξεριζωθεί από το πρόσωπο. Κάτι ακόμη χειρότερο είναι για το χριστιανό να ξεκοπεί από το σώμα του Χριστού **«ό εστί η Εκκλησία»** (Εφεσ.1,24). Πρόκειται για τρομερό κακό να μην

ανήκει στην Εκκλησία. Και στην Εκκλησία ανήκει εκείνος, που όχι απλώς και μόνο ανάβει καμιά δεκαριά κεράκια ή πάει στο Ναό για κάποια κοινωνική υποχρέωση, αλλ' εκείνος που η καρδιά του είναι αναμμένη λαμπάδα για το Χριστό.

Αν όντως λατρεύουμε τον αληθινό Χριστό, που είναι ο Θεός επι της γης, που σταυρώθηκε για μάς, που μάς άνοιξε το δρόμο για τον παράδεισο, δε μπορεί να μη τον αγαπήσουμε: **«Ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, ήτω ανάθεμα.»** λέγει αυτό το φοβερό λόγο ο Απόστολος Παύλος και για να συγκινήσει. Πρόκειται για το τελευταίο του όπλο, προκειμένου να συγκλονίσει τους χριστιανούς, για το πόσο ολισθηρό δρόμο παίρνουν ζώντας χωρίς αγάπη για το Χριστό. Η αγάπη στο Χριστό δεν είναι λεπτομέρεια, είναι η **ουσία της ζωής μας**, όπως η αναπνοή μας. Πώς, λοιπόν, να τα καταφέρει ο Παύλος να μάς συγκινήσει; Αναγκάζεται να επιστρατεύσει και το τελευταίο επιχείρημα «θα πεθάνεις, θα είσαι για πάντα ξεκομμένος, θα είσαι αφορισμένος, θα είσαι κολασμένος, αν δεν αγαπάς το Χριστό». Δηλαδή, θα πείτε από φόβο να αγαπάμε το Χριστό; Όχι φυσικά. Η αγάπη δε γεννιέται από φόβο, αλλά ο φόβος γεννιέται από έλλειψη αγάπης. **«Ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, ήτω ανάθεμα»!** Λέγει το φοβερό αυτό λόγο ο Παύλος, για να θυμίσει το **χρέος** μας. Αν έχουμε μια οφειλή και δεν την ξοφλάμε, τότε ασφαλώς είμαστε άξιοι τιμωρίας. Ο Χριστός μάς αγάπησε τόσο πολύ, ώστε δεν είναι δυνατό να Του ξοφλήσουμε τις ευεργεσίες. Το μόνο που μπορούμε είναι να Τον αγαπάμε. Την αγάπη Του την χρωστάμε. Εκείνος καίτοι δε το αξίζουμε, με το Σταυρό Του, με το αίμα Του, με τα θαύματά Του, μάς φωνάζει διαρκώς: Σε αγαπώ άνθρωπε! Διάβαζα κάπου για κάποιον άγιο, ο οποίος ό,τι κι αν έβλεπε, από τα θαυμάσια του Θεού, ξεσπούσε σε εκφράσεις αγάπης. Έβλεπε τον ήλιο κι έλεγε: Χριστέ μου σε αγαπώ. Έβλεπε τη φύση κι έλεγε: Χριστέ μου σε αγαπώ. Έβλεπε τους αγίους κι έλεγε: Χριστέ μου σε αγαπώ. Κάποτε για να δει, αν ο Θεός τον ακούει, που του μιλάει τόσο αγαπητικά, πήγε σε μια χαράδρα και φώναξε με όση δύναμη μπορούσε: **Σ' αγαπώ!** Και αμέσως ήρθε η απάντηση. Ο αντίλαλος έφτασε στα αυτιά του: **Σ' αγαπώ!**

Εμείς τον αγαπάμε τόσο; Δύο πράγματα δείχνουν αν Τον αγαπάμε αληθινά, η καρδιά μας και το στόμα μας. Η καρδιά μας να προσφέρεται στην προσευχή μας και το στόμα μας η ομολογία χωρίς ντροπή να είναι ένα μεγάλο: **ΣΕ ΑΓΑΠΩ! ΑΜΗΝ.**